

Diari de Girona

FUNDAT EL 1889

EDITA DIARI DE GIRONA, S.A.

DdG

CONSELLER DELEGAT: José Manuel Vaquero
 DIRECTOR GENERAL: J.L. Rodríguez Artime
 DIRECTOR GENERAL DE GESTIÓ: José Manuel Atiénzar
 SUBDIRECTOR GENERAL DE GESTIÓ: Francisco J. Guixà

EDITORIAL

ESPANYA, UNA POTÈNCIA EN CORRUPCIÓ

El darrer informe de l'organització Transparència Internacional ha estat demolidor per a Espanya: és el segon país del món en el qual més ha augmentat la percepció de corrupció, només superat per Síria.

L'anomenada «Marca Espanya» que s'ha tret de la màniga el ministre d'Afers Exteriors, José Manuel García-Margallo, ha tornat a quedar seriosament tocada amb l'«Informe sobre Percepció de la Corrupció». Des que es va implantar aquest estudi, els nivells de corrupció d'Espanya sempre han superat als de la majoria de països occidentals, però enguany el retrocés ha sigut espectacular. Espanya ja és una potència mundial en corrupció. Ha passat de la trentena posició fins a la quarantena, just al darrere de Brunei i Polònia i per davant de Cap Verd. Espanya està cada cop més allunyada dels països del nord i el centre d'Europa. L'informe detalla, a més, que «Itàlia i Grècia han creat en l'últim any lleis i sistemes anticorrupció forts i moderns i això ha enviat un missatge positiu a la societat. En canvi, a Espanya s'han succeït els escàndols». Mentrestant, aquí estem assistint a la purga d'alts inspectors de l'Agència Tributària que no es volen empassar les directrius polítiques, al relleu d'alguns dels principals inspectors de policia de la brigada anticorrupció i a la consolidació d'unes institucions judicials amb membres afins als partits polítics. Es decebedor que aquest informe de Transparència Internacional hagi passat gairebé desapercebut en la majoria de mitjans de comunicació i no hagi originat un fort debat social. De fet, com va dir el dramaturg alemany Bertolt Brecht, «si el got no està net, tot el que hi posis es corromprà». La corrupció a Espanya, inclosa Catalunya, és estructural como ho demostra la lletania de casos que ocupen l'actualitat política (Gurtel, Bárcenas, País Valencià, Millet, finançament de CDC, ITV, els ERO d'Andalusia, donacions anònimes als partits polítics, etcètera) sense cap reacció ferma dels partits que governen, afectats tots ells per algun cas. De res serveix que en l'últim estudi del CIS la corrupció s'hagi convertit en el segon problema dels espanyols. Saben que fins ara no ha penalitzat a les urnes.

Director: Jordi Xargayó i Teixidor.

Caps de redacció: Josep Callol (Comarques i Política), David Céspedes (Girona i Suplements), Alfons Petit (Opinió i Dominical). Seccions: Jesús Badenes (Girona), Oriol Puig (Economia), Jordi Roura (Esports), Daniel Bonaventura (Cultura i Espectacles), Adrià Boix (Disseny). Gerent: Fèlix Noguera i Carrillo.

Imprimeix: Impressions Intercomarcals SA. Distribució: Grup Logístic Vilarroya, S.L. Tel. 972 40 06 30. Dipòsit legal: GE-2-1958. Any XLIV. ISSN 2254-5069.

Opinió

Joaquim Ferrer

CAL FER PINYA

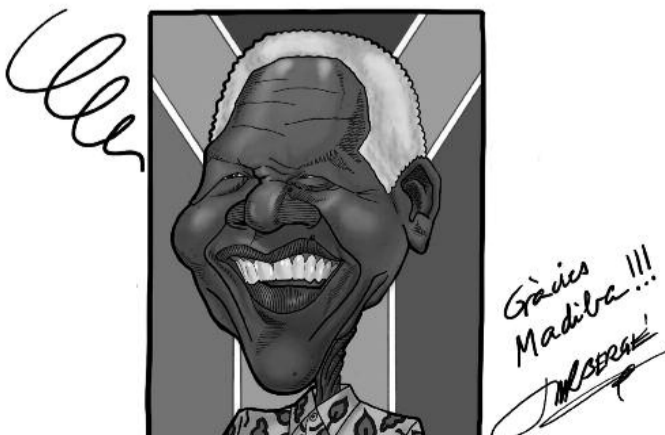
En la vida dels pobles, de les nacions, sembla fàcil distingir moments per al treball individual, encara que sempre tingui una significació col·lectiva, de confrontació dels diversos idearis presents en l'opinió pública i d'altres moments que exigeixen un esforç per prioritzar grans opcions que potser acaben conformant la realitat durant omoltes generacions. Ara, a Catalunya som davant un d'aquests moments en què cal prioritzar què ens convé com a poble, com a nació, això vol dir reconèixer que no és el moment del debat partidista, de la defensa concreta i específica d'un ideari polític o altre per lògic i lícit que aquest sigui en la vida quotidiana. Ara som davant la necessitat de fer un esforç per millorar substancialment el reconeixement davant del món d'un Estat propi dels catalans, que, naturalment, serà un canvi natural i positiu per a la vida de cada un de nosaltres, més enllà de que votem habitualment una opció política o altra.

El desafiament que tenim al davant no té caràcter partidista, no vol beneficiar a determinats sectors i perjudicar-ne d'altres. El moment planteja una millora que influirà positivament en la vida de tot el poble, en conseqüència, el debat partidista, la picabaralla parlamentària, les maniobres que sovint abunden en el joc polític ara perden interès per a l'opinió pública, perquè no anem a triar qui ens governarà, sinó com ens governarem. Per arribar-hi ha estat decisiva la llarga etapa autonòmica iniciada amb l'Estatut del 1979. Ha estat una experiència viscuda en profunditat i en la que tothom ha vist a Catalunya que l'Estat espanyol està dirigit per una mentalitat uniformista i centralista que no admet reformes i que trenta anys després es manifesta amb la mateixa constant obsessió. Curiosament, aquells que ara volen semblar grans entusiastes de la Constitució aprovada el 1978 són els que li han congelat les seves possibilitats de desplegament, es a dir, de canalització de les aspiracions, en definitiva, d'actualització, de modernització. Ara que contents es freguen les mans pensant que estan recentralitzant tot el que poden i creuen en la seva miopia que reforcen l'Estat, no se n'adonen que ara aquesta ja no és la qüestió per als catalans.

Per això, ara a Catalunya, el debat prioritari és el que estructura la gran onada democràtica que ha de possibilitar en base al vot de cada ciutadà construir una nova realitat política que serveixi realment aquest poble i que com és també lògic estableixi relacions d'igualtat amb els altres pobles amb els que compartim el gran projecte europeu. En les properes setmanes i mesos el debat partidista no és el que ens interessa de forma prioritària, el que és essencial és expressar-nos en la gran dimensió de poble, perquè el que necessitem és quelcom que ha de beneficiar a tothom.

AMB LA V DE BERGÉ

"Mor Nelson Mandela"

Josep Quintanas Bosch

QUI ÉS LA PÀTRIA?

El president de Mifas plega perquè, entre altres raons, se sent enganyat per l'alcalde de Girona en l'adjudicació de la gestió de la zona blava i fa més de dos anys que la consellera de Benestar i Família no es digna a rebre'l. I afegeix: «No em queden forces per demanar en un programa de televisió o al Súper que se'm pagui el medicament o l'aparell per poder caminar».

Aconsellaria visitar la pàgina web de Mifas i examinar quines empreses de serveis ha creat i explotat aquests darrers anys i a quins serveis per als seus associats -minusvàlids físics- hi destina els beneficis. Com la cooperativa la Fageda -disminuïts psíquics- o la Fundació Noguera.

Què volen, en el fons, aquestes iniciatives? Dignitat i solidaritat. Solidaritat de la comunitat i de les institucions. Dignitat perquè s'ajudi els seus socis i beneficiats a guanyar-se la vida oferint uns productes i serveis que s'adquireixen si són útils i competius. O no són un producte de magnífica qualitat els iogurts de La Fageda? O els de la Noguera no són els que renten millor els cotxes? Està clar que necessiten un cop de mà, però sempre resulta més econòmic i rendible socialment -i infinitament més just-, la integració i la dignitat que la marginació laboral i social, i l'absoluta dependència.

Pere Tubert plega, doncs, perquè la política municipal i catalana ja no és aquesta. Ja no es tracta d'ajudar-te a pescar, sinó d'humiliar-te si necessites un peix.

A la portada i a la pàgina 3 de divendres, Diari de Girona anunciava que la Generalitat retalla de nou als menors amb més dependència i, a la 13, l'èxit de la caritat «moderna» del Banc dels Aliments. El govern català té diners per jugar a espies, per comprar periodistes i mitjans, per pagar-se assessors i dietes, i, mentre creix la desigualtat social, es desenten dels ciutadans que necessiten suport.

La pàtria són les persones.

ADAPTAT A LA PROTECCIÓ DE DADDES PER

CONVERSIA

PROHIBIDA TOTA REPRODUCCIÓ ALS EFECTES DE L'ARTICLE 32.1, PARÀGRAF SEGON DE LA LPI.

Aquesta publicació no pot ser reproduïda ni totalment ni parcialment, ni transmesa per cap tipus de mitjà, sense el permís per escrit de la direcció.